

Tilrettelegging av barnehagetilbudet for barn med plass utenfor kommunen

Utdanningsdirektoratet har svart på en henvendelse fra Fylkesmannen i Rogaland om tilrettelegging for barn med plass utenfor kommunen og hensynet til barnets beste.

TOLKNINGSUTTALELSE 05.07.2019

Gjelder

- Barnehageloven - § 37 Barn med nedsatt funksjonsevne

I brev fra Fylkesmannen i Rogaland til Utdanningsdirektoratet 12. april 2019 vises det til et vedtak truffet av Fylkesmannen om ikke å gi tilrettelegging av barnehagetilbudet etter barnehageloven § 19 g i en barnehage utenfor bostedskommunen. Fylkesmannen mener at hensynet til barnets beste i noen saker kan tilsi at barnet bør få tilrettelegging i den barnehagen det allerede går i, altså utenfor bostedskommunen. Det er imidlertid ikke hjemmel til å pålegge en av kommunene ansvaret for utgiftene.

Fylkesmannen viser i brevet til vår tolkningsuttalelse 21. november 2016 om

barnehageloven § 19 g. Her har vi uttalt at det er kommunen der barnet bor som er ansvarlig for å gi barnet tilrettelegging etter barnehageloven § 19 g. Dette innebærer også økonomisk ansvar. Dersom barnet går i barnehage i en annen kommune enn bostedskommunen, er regelverket slik at det ikke er noen av kommunene som er ansvarlig for å gi tilrettelegging etter § 19 g. Det er ikke gitt refusjonsregler, tilsvarende som for spesialpedagogisk hjelp, for tilrettelegging. Vi har i tolkningsuttalelsen uttalt at vi oppfordrer kommunene til å finne gode løsninger for barnet. I vedtaket om ikke å gi tilrettelegging i en barnehage utenfor bostedskommunen uttaler Fylkesmannen at barnekonvensjonens stilling i norsk rett kan tale for å pålegge kommunen et ansvar for å ivareta rettigheter etter § 19 g, uavhengig av vår tolkningsuttalelse. I lys av dette ber Fylkesmannen i brevet av 12. april om at vi vurderer behovet for å nyansere tidligere tolkningsuttalelse.

Barnets beste skal vurderes i alle saker som gjelder barn. Hva som er barnets beste må vurderes konkret i hver sak. Det må foretas en avveining mellom hva som er barnets beste og andre hensyn. Både barnets bostedskommune, som har ansvar for å fatte vedtak om tilrettelegging, og kommunen som barnet har barnehageplass i har et ansvar for å ivareta barnets beste.

I den vurderingen som foretas må hensynet til barnets beste være et grunnleggende hensyn. Utgangspunktet er at det skal ha stor vekt, men det trenger ikke nødvendigvis være avgjørende. Andre hensyn kan være mer tungtveiende.

Vår tolkningsuttalelse beskriver hva som er gjeldende rett. Barnets beste er en del av vurderingen av om det skal gis tilrettelegging og barnekonvensjonen har også forrang ved motstrid med norske rettsregler. Kommunene må forsøke å finne gode løsninger, men det innebærer ikke nødvendigvis at barnet og barnets foreldre har rett til å velge hvilken barnehage barnet skal få tilrettelegging i. Andre hensyn må også tillegges vekt. Vi mener det skal svært mye til for at barnets beste kan begrunne at tilrettelegging skal gis i en barnehage utenfor bostedskommunen, dersom bostedskommunen kan gi en god nok tilrettelegging i en barnehage i egen kommune. Etter vår vurdering er det derfor ikke behov for å nyansere tolkningsuttalelsen.

Vår referanse: 2019/4616